

הפורחת בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu
דרשו ד' ועוז
קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

יום ראשון ה' באלול תשע"ז | דף היומי בבלי: סנהדרין מ"ב.
דף היומי בהלכה: מסימן רנ"ב סעיף ד' עד סעיף ה'.
מוסר: פרק י"א 'והנה כאשר נתבונן' עד 'והנה נאמר כל זה'. | קנין חכמה הלימוד השבועי: 'אמרו רז"ל כנסת
ישראל' עד 'כתיב מות וחיים ביד לשון'.

ענייני דיומא

מן הטובות אשר היטיב השם יתברך עם ברואינו .. ואם הרבו לפשוע בגדו, לא סגר בעדם דלתי תשובה

(דברים ד, ל): "בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה באחרית הימים ושבת עד ה' אלוקיך ושמעת בקולו".
"והתבאר בתורה, כי יעזור ה' לשבים כאשר אין יד טבעם משגת ויחדש בקרבם רוח טהורה להשיג מעלת אהבתו, שנאמר (דברים ל, ב): "ושבת עד ה' אלוקיך ושמעת בקולו ככל אשר אנכי מצוך היום אתה ובניך בכל לבבך ובכל נפשך". ואומר בגוף הענין (דברים ל, ו): "ומל ה' את לבבך ואת לבב זרעך" - להשיג אהבתו. והנביאים והכתובים דברו תמיד על דבר התשובה, עד כי באו עקרי התשובה כלם מפורשים בדבריהם כאשר יתבאר".
{שערי תשובה לרבינו יונה, שער א}

"מן הטובות אשר היטיב השם יתברך עם ברואינו, כי הכין להם הדרך לעלות מתוך פחת מעשיהם ולנוס מפח פשעיהם, לחשוך נפשם מני שחת ולהשיב מעליהם אפו, ולמדם והזהירם לשוב אליו כי יחטאו לו, לרוב טובו וישרו כי הוא ידע יצרם, שנאמר (תהלים כה, ח): "טוב וישר ה' על כן יורה חטאים בדרך".
"ואם הרבו לפשוע ולמרוד ובגד בוגדים בגדו, לא סגר בעדם דלתי תשובה, שנאמר (ישעיה לא, ו): "שובו לאשר העמיקו סרה". ונאמר (ירמיה ג, כב): "שובו בנים שובבים ארפה משובותיכם".
"והוזהרנו על התשובה בכמה מקומות בתורה, והתבאר, כי התשובה מקובלת גם כי ישוב החוטא מרוב צרותיו, כל שכן אם ישוב מיראת השם ואהבתו, שנאמר

הדף היומי בהלכה

מאיזו מלאכה שעשה גוי בשבת מותר להנות אף בשבת עצמה?

זו בחול. ואם לא עשאה במטרה שהישראל יהנה ממנה בשבת - לדעת השולחן ערוך, מותר להנות ממנה; ולדעת הרמ"א, אם מדובר במלאכה דאורייתא, אסור להנות ממנה בשבת, אך ניתן להקל לצורך הכרחי. [שו"ע רנב, ד, משנ"ב כז, וביה"ל ד"ה ויש, ד"ה והאינו, ד"ה שצריך, וד"ה שאז]

גוי שעשה מדעת עצמו בשבת פעולה שיש בה איסור מלאכה, עבור ישראל - אם ניכר שהגוי עשאה בשבת במטרה שהישראל יוכל להנות ממנה בשבת - וכגון שהישראל שואל את הגוי מדוע לא סיים את העבודה שמסר לו, והגוי משיב שיסיים זאת עבורו בשבת; או שהגוי מדליק עבורו את האור - אסור להנות ממנה בשבת, ואף במוצאי שבת, עד שיחלוף זמן המספיק לעשיית עבודה

האם מותר להנות מהמזגן כשהגוי הפעילו בשבת?

כאמור, מלאכה שעשה גוי בשבת עבור ישראל, במטרה שהישראל יהנה ממנה בשבת - אסור להנות ממנה. וטעם הדבר, כדי שלא יהנה ישראל ממלאכה שנעשתה בשבת. ויש אומרים שהטעם הוא כדי שלא יבוא ישראל לומר לגוי לכתחילה לעשות עבורו מלאכה בשבת. ואם ניתן להנות את אותה הנאה גם ללא מלאכת הגוי, מותר להנות ממנה; וכגון - אם הדליק אור בחדר מואר,

ואין הנאה מריבוי האור, מותר להנות מהאור הנוסף (כל עוד דולק האור הראשון). אולם, אם הגוי הפעיל מזגן, הגם שהיה ניתן לסבול את החום ללא המזגן, ההנאה מהמזגן היא הנאה ממשית שנוספה על מה שהיה קודם לכן, ואסורה. [משנ"ב רנב, כט; ביאורים ומוספים דרשו, 15-16; וראה שעה"צ כב; וראה עוד שו"ע רעו]

מהי ההגדרה של 'עובדין דחול' שממנה פעולות רבות אסורות בשבת

המותרת בשבת באופן טוב וראוי, כמלאכה קבועה הנעשית בימות החול, ולא באופן ארעי שאין בו הקפדה על שלימות המלאכה". ויש שצייד להגדיר 'עובדא דחול' - פעולה המותרת בשבת הנכרכת בדרך כלל עם עשיית מלאכה האסורה בשבת. [ביאורים ומוספים דרשו, רנב, 17]

פעולות רבות אסורות בשבת משום שהן 'עובדין דחול', והאחרונים כתבו הגדרות שונות לאיסור זה: יש שכתב שחז"ל אסרו משום עובדין דחול באחד משלשה האופנים הבאים: א. מעשה שיש לחשוש שיגרור אחריו עשיית מלאכה האסורה בשבת; ב. מעשה הכרוך בטרחה יתרה; ג. פעולה הדומה לאחת מל"ט מלאכות האסורות בשבת. ויש שכתב ש'עובדא דחול' היא "עשיית מלאכה

ההכרזה של המלאך גבריאל בכל לילה

עינו מרוב שמחה, ויכנע לבו ויקבל על נפשו לקיים את דברי התורה בכל נפשו ובכל מאודו. - הכי עולה התבוננות זו בדעתנו פעם בשבוע, או פעם בחודש, או לפחות פעם בשנה?! אין זה כי אם טרדתנו בהבלי העולם הזה, שהקתה את הרגש שנטע הש"ת בקרבנו.

[שם עולם, חלק ב פרק יא]

כשאדם זוכה לעסוק בדברי תורה, או לקיים איזו מצוה - הדברים נכתבים בספר זכרון לפני הש"ת, ומתפרסמים לפני רבבות מלאכיו הקדושים, וכפי שאמרו חכמינו ז"ל שהמלאך גבריאל מכריז בכל לילה את מעשי בני האדם. ובנוסף, מקבל על המצוה שכן בעולם הבא, ופעמים שגם אוכל פירותיה בעולם הזה. וכשיתבונן האדם בדברים אלו, ובמיוחד, כשיתן דעתו על כך שהוא גוש עפר הזוכה לדבר עם ה' אלקי השמים כאחד מצבא מרום, הלא ראוי היה שתדמע

"...רוצים להיפגש עם סגן נשיא ארה"ב, כבוד גדול!! עושים לאנשים כאלו פרוטקציות - אני כל יום יכול לדבר עם הקב"ה, רק להגיד 'ה' שפתי תפתח' ואתה מתחיל לדבר"

חודש אלול מנקודת ההשקפה של הרב חנניה צ'ולק, יו"ר 'עזר מציון' ומקורבם של מרן הגרא"מ שך זצוק"ל.

זה לא 'הותרה' אלא 'דחוייה'. זה לא דבר שאתה לא צריך ללמוד. צריך ללמוד, אבל יש לך פיקוח נפש פה, יש לך מצווה פה. ברגע שיש קצת זמן צריכים לשבת ללמוד. בן תורה זה מי שיושב ולומד, שמבין שזה הצורה, זה מה שצריך להעסיק אותו, גם כשהוא עושה דברים אחרים...

מרן הרב שך תמיד היה אומר לי: כתוב "תורת חיים ואהבת חסד". אם אתה לא תלמד תורה לא תדע איך לעשות חסד. יש הלכות. זה קודם לזה, פה צריך לקחת תלמיד חכם, יש גדרים מה קודם למה. צריך לדעת המון הלכות בשביל זה. אנחנו נמצאים אצל הרב לפחות פעם בשבוע, יש כל מיני שאלות הלכתיות שנוגעות לכל מיני דברים בהנהגה שלנו. אז אתה עושה דברים ואתה מיד חושב ע"פ הלכה ככה צריך לעשות או ככה.

אין ספק שחודש אלול, אנחנו לא בדרגות של פעם שרק צעקו ברכת החודש כולם מתחילים לבכות, אנחנו לא בדרגה הזאת, מה לעשות, אבל זה מפחיד. מי כמוני שאני רואה מה הולך כל יום, בשנה הזו 30 אלף איש חלו במחלת

כל מי שלמד בישיבה זוכר שאלול בישיבה זה היה חשמל באוויר, זה ליווה אותנו בכל צעד ושעל, קבלות טובות, השתדלות וכו' וכו' אבל אנשים באיזשהו שלב יוצאים לעסקיהם ולעסקנות. הישיבה הייתה לפני עשר, עשרים שנה או ארבעים שנה, ואלול לפעמים נעלם איפשהו. אנחנו רוצים מהזווית ראייה שלך גם בהתעסקות שאתה מתעסק, כמובן גם כל הדברים האלו שקורים הקשים יותר שזה מעורר ומחזק?

בן תורה, זה לא תלוי אם הוא נמצא כרגע בישיבה. ברור, הזמן הכי נעלה זה כשחורר נמצא בישיבה. אבל כשלומים כמו שצריך ומתעלים כמו שצריך בגיל הבחורות, זה נשאר גם כשאתה אברך וגם שאתה אח"כ עובד או עוסק בצרכי ציבור.

ברור שזה יותר קשה כשאתה לא עוסק כל היום בתורה, אבל אנחנו עוסקים כל הזמן במצוות של הקב"ה. מה אנחנו בעצם עושים, אנחנו שליחים של הקב"ה, אם לכזה חולה, לכזה הודעה, לכזה מקרה. אני תמיד אומר, 'עזר מציון'

הסרטן, זה משהו מטורף! ונעזוב את החלק של כמה אנשים סובלים: הקב"ה אבינו מלכנו אב הרחמן, הקב"ה צריך להעניש את הילדים שלו, איזה צער יש לקב"ה על מה שהוא עושה. זה לא רק לנו קורה משהו, הקב"ה שהוא אבינו הוא נותן כאלה עונשים קשים, כמה צער יש לקב"ה מזה. אנחנו חושבים על עצמנו טוב לנו, לא טוב לנו – זה לא הנושא. ברור שכואב מאד אבל צריך לחשוב כתוב על כבוד השכינה והשכינה- כשטוב לעם ישראל הקב"ה בשמחה כביכול, וכשאדם בצער – כביכול גם הקב"ה בצער.

יש סיפור ידוע על הבן של האדמו"ר מגור בשואה. הנאצים לקחו תמיד את ה'גדולים' ואת המשפחות שלהם ראשונים. את האשה של הרב מפונוביץ עם הילדים, שרפו אותם בכיכר העיר מול כולם כדי לדכא את הציבור.

אז לקחו את הבן של ה'אמרי אמת' לעבוד עם זבל של סוסים, זה התפקיד שלו, הבגדים שלו היו מגואלים בדם מהמכות שנתנו לו וברפש של הסוסים. שחררו אותו בשמחת תורה. איך שהוא כמו שהוא הוא רץ לשטיבל, לא להחליף בגדים, רץ לשטיבל אמצע ריקודים ורקד. אנשים חשבו שמהו קרה לו, מרב עינויים משהו קרה לו. הוא שם לב מה שדיברו, דפק על הבימה, עצר הכל ואמר: רבותי, אני לא משוגע. כתוב שכשאדם בשמחה הקב"ה בשמחה, כשאדם בצער הקב"ה בצער. מה אתם רוצים שאני יספר לכם מה היה שם וכולם יכזו? שמחת תורה היום. בואו נשמח עם הקב"ה. את הסיפור הזה שמעתי מהגאון ר' שמואל בירנבוים שהוא סיפר את זה פה בעצמו בב"ב.

אנחנו עכשיו לא יודעים כמה צער הקב"ה צריך לתת אנחנו לא יודעים להקיף את הייסורים של כולם, אני רואה פה מה אנשים עוברים. אני עברתי את זה עם אשתי ע"ה, אנחנו יודעים את המחלה הזאת מה זה. כמה צער יש לקב"ה שהוא צריך לעשות לנו את זה, כמה צער. פעם אשתי אמרה לי דבר נורא, היא אמרה: אסור להיות עצובה, כמה שכואב לי אסור להיות עצובה כי אני מצערת את הקב"ה. אז בשביל זה לבד אסור להיות עצובה. טוב, זה 'דרגות'.

בכל אופן אני אומר אנחנו רואים שהקב"ה עושה, אז מה לא לפחד מראש השנה, תגיד, מה אתה מטומטם? חמור שעובר בין שתי קבוצות שנלחמות זו בזו והכדורים שורקים מכל עבר – אז הוא חמור! הוא מטומטם, אין לו שכל.

**

אני הייתי פעם במקסיקו, היה לנו דינר, היה שם אורח כבוד, סגן נשיא ארה"ב – אל גור – אתם לא מבינים מה הלך שם, מי שרצה לשבת איתו בשולחן לדבר, או לעשות איתו תמונה .. סיפור שלם עשו מזה. צריך להתאפר קודם ולהתלבש בהתאם..

יצאתי מהאירוע, אמרתי ריבוננו של עולם, רוצים להיפגש עם סגן נשיא ארה"ב, כבוד גדול. עושים לאנשים כזה פרוטקציות, סיפורים, כסף – אני כל יום יכול לדבר עם מלך מלכי המלכים הקב"ה, לא סגן ולא נשיא – מלך! רק להגיד 'ה' שפתי תפתח' ואתה מתחיל לדבר עם מלך מלכי המלכים.

אני יכול ראשית כל להודות על כל מה שהוא נותן לי. חשבתי פעם מה יש עליך, יש חליפה ויש עניבה ויש חולצה, גרביים, נעלים, משקפיים, כיפה... יש לי חבר שנשרף לו כל הבית, וכלום לא נשאר לו. הוא אומר לי אתה לא מבין מה אני הולך עכשיו לקנות. נתנו לי הכל בבית – יש לי שמפו ויש לי ספוג ויש לי סבון ויש לי מגבת. תספור כל פעם לפני שאתה מתפלל כמה דברים, כמה דברים הקב"ה נותן לך. אז יש ברכה "שעשה לי כל צרכי" איך אתה מברך את הברכה הזאת? חסר לנו שמחה בעבודת ה'.

אני התפללתי עם הרב שך בשבע שנים האחרונות שלו, כל יום התפללתי איתו, שבתות חגים, הכל איתו ביחד. כשהגענו לברכת פוקח עיוורים הוא אמר לי תצעק פוקח עיוורים אני כבר לא רואה בעיניים. חולה אחד אומר לי תצעק "המכין מצעדי גבר" אני על כסא גלגלים כבר. פעם הייתי אצל חולה, שכן שלי שהיה חולה בסרטן, כבר שכב הוא לא יכול היה לזוז. הוא אמר לי תצעק מתיר אסורים, אני אסור במיטה שלי ולא יכול לזוז.

נותנים לנו הזדמנות להודות לקב"ה, למה לעשות את זה בכזו חוסר שמחת חיים?! תודה. נותנים לך אפשרות להודות. אני פגשתי משהו ברחוב לפני תקופה, הוא אומר לי אני חייב לך את החיים שלי. אמרתי לו מה לי ולך תגיד לי, הוא מספר: לפני עשרים וכמה שנה הייתי בים ונסחפתי וצעקתי הצילו, אתה משכת אותי החוצה. אני חייב לך את החיים שלי.

**

אלול צריך לקרב אותנו, זה זמן של קרבה לקב"ה, מצד אחד זה מפחיד. אבל הכי טוב לעבוד מאהבה, זה הרבה יותר מאשר לעבוד מיראה. ברור שמפחדים, מי שיכול להגיד שהוא לא מפחד, הוא שקרן. מה, אפשר לא לפחד? מצד שני אתה רואה שזה בריא וזה בריא, ב"ה, תודה לקב"ה, תודה על מה שיש לך, וככה מתקרבים.

אז אלול צריך להביא חיזוק לאדם, אני לא מדבר על לשים יותר לב כשמתפללים, להוסיף יותר ללימוד, ברור שצריך לתפוס חיזוקים. זה לא שייך שלא. וככה אפשר להגיע לראש השנה.

יש איזה דברים מיוחדים מגדולי ישראל שבאלול הרגשתי יותר...?

תראה, ראיתי אותם יותר מתוחים. אני זוכר שהרב שך, בערב שבועות, היה נורא מתוח, שאלתי את הראש ישיבה, וואס איז געשיין?, הוא אומר לי- מה קרה?? היום בלילה יש דינים על התורה מה אני יזכה ומה אני לא יזכה. יש בשבועות דינים על כל מה שאני אבין השנה. הוא היה מתוח נורא.

אני זוכר שאני זכיתי לראות מה"בן אדם לחברו" של הרב שך בראש השנה, אני הייתי עם הרב שך בשנה האחרונה שירדנו מהישיבה, לפני התקיעות ירדנו לעשות קידוש. מהישיבה הוא יצא לאט ובמדרגות הוא נורא מיהר, אמרתי לו, הראש ישיבה, מה קרה? אמר לי, תקיעים, תקיעים!! אמרתי לו, מחכים לך, אתה הרי מקריא לבעל תוקע, אבל הוא מיהר ובסיבוב הוא כמעט נפל, אמרתי לו, הראש ישיבה, אנחנו נופלים! אבל הוא, תקיעים, תקיעים...

טוב, רצנו הביתה, הוא היה אז בן 103 או 104, עשינו קידוש, ואז שאלתי, הולכים? הולכים. הוא קם ופתאום הוא שואל אותי, תגיד רגע רגע, אתה אכלת משהו? אמרתי, אני בסדר, הוא אומר, שאלתי אם אכלת או לא אכלת, אמרתי שלא – ראש השנה, שאני ישקר? כל השנה מותר לשקר ובראש השנה אתה לא משקר... טוב, אז תעשה קידוש. אמרתי לו, הראש ישיבה, מחכים בישיבה שלושת אלפים איש והראש ישיבה רץ כל הדרך... אמר לי, חנניה, תעשה קידוש. הוא התיישב לו פתאום, ככה כמו אחרי הצולניט. אחר כך הלך להוציא לי מהמקרר מיץ ענבים, הלך להביא עוגיות מהארון, ראיתי שאין לי מה לעשות אז מהר עשיתי קידוש ואכלתי שתי עוגיות, הוא אומר לי, לא לא לא, כל מה שיש בצלחת תגמור.

אתה לא מבין איך שהוא רץ! בנוגע לעצמו- רץ, כשהוא נוגע לאחר... אכלתי, וכשגמרתי קמנו ללכת. הוא לקח את המחזור איתו ביד, לא השאיר את זה על הסטנדר, כשהגענו למדרגות, ביד אחת הוא החזיק את המעקה וביד שנייה הייתי עוזר לו, אמרתי לו, הרב, תן לי את המחזור, הוא שאל- אתה רוצה לגנוב לי את הדמעות מהמחזור? אני לא מבין, אני מספר לכם מה היה. אמרתי, סליחה סליחה. באמצע המדרגות כבר לא היה לו כח, הוא נתן לי את המחזור ובשתי ידיים עזרתי לו לעלות למעלה. הגעתי איתו למקום שלו.

אחרי שעזבתי אותו, הוא מסמן לי שאחזור וקורא לי - חנניה, יישר כח, יישר כח. מה יש לו בראש השנה לפני התקיעות? פחד ואימה מיום הדין ופחד מהתקיעות, ובכל זאת הוא רוצה שכולם יראו שיש לו הערכה אלי, והוא רוצה להגיד את זה בקול.

מזה ראיתי מזה גדולי ישראל, מזה הבן אדם לחברו שלהם. דרך ארץ קדמה לתורה, אין תורה בלי דרך ארץ! א"א לתאר את המידות שהיו לו, סה"כ זכיתי לשרת אותו ו"גדול שימושה יותר מלימודה". א"א לתאר כמה אתה לומד... איפה יורדים הדמעות, איפה ההתעכבות, איך התפילה... זה לא סתם תפילה.

האלמנה לא הייתה מעוניינת שבנה יתחתן, וסירבה בכל תוקף להצעת השידוך. נכנסה לחדרו של רבי חיים דפקה על השלחן ואמרה: "רבי'ה! האם זו חכמה ללכת בכח"?

הרבנית, אשה כשרה העושה רצון בעלה, נסעה לאמו של הבחור, וזאת למרות שלא הבינה מה פתאום היא תרצה בשידוך, לאחר שאך לפני זמן קצר סרבה בכל תוקף. משהגיעה לביתה של האלמנה, החלה לדבר עמה סחור סחור, ופחדה לדבר באופן ישיר על ענין השידוך, אלא שבתוך כדי הדברים השחילה ואמרה כי ראש הישיבה מאד מעוניין בבנה, כחתן לבתו. לתדהמתה הרבה השיבה האשה: "הו, איזה אושר זה בשבילי! איזה אושר זה בשביל בני! לזכות להשתדך עם בת כה חשובה! בודאי גם אני וגם בני מסכימים לשידוך".

תוך דקות ספורות שתו הנשים "לחיים". רבי חיים, הלא, נתן את הסכמתו לגמור את השידוך גם בלעדי. מששבה לוולוז'ין שאלה הרבנית את בעלה: "כיצד ידעת שהאשה תסכים לשידוך, לאחר שרק לפני תקופה קצרה כה התנגדה לו? האם קבלת איזושהי ידיעה על כך שהיא שינתה את דעתה?" נענה רבי חיים ואמר לה: "לא היתה לי כל ידיעה על כך שהיא מסכימה לשידוך. אלא שהתנא באבות (ב, ד) אומר: 'בטל רצונך מפני רצוננו, כדי שיבטל רצון אחרים מפני רצונך', אני, אמנם, רציתי את השידוך אבל משראיתי את התנגדותה הנחרצת של האמא, הבנתי שאין הפשט שהיא לא רוצה את השידוך, אלא שהקב"ה לא רוצה בו. בטלתי, אפוא, את רצוני מפני רצונו של הקב"ה וסילקתי עצמי מהשידוך. מה קורה אז? ידעתי כי כעת קורה חלקו השני של מאמר חז"ל! אחרי שהקב"ה ראה שביטלתי את רצוני מפני רצונו, הוא בטל את רצון אחרים, כלומר, את רצון האמא - מפני רצוני, וכעת היא רוצה את השידוך. והרי לפנינו לימוד נפלא: לפעמים, אדם רוצה ורוצה, רוצה ורוצה, ורואה שלא הולך לו... דע לך! הסיבה האמיתית היא, שמן השמים לא רוצים! ואם כך, שומה עליך לבטל את רצונותיך מפני רצונות שמים. משכך תעשה - מן השמים יבטלו רצון אחרים מפני רצונך. (יחי ראובן)

"כִּי יִקַּח אִישׁ אִשָּׁה חֲדָשָׁה" (דברים כ"ד, ה')

בישיבתו של רבי חיים מוולוז'ין זצ"ל למד א פיינער בחור, בחור כליל המעלות, שרבי חיים רצה אותו כחתן לבתו. באחד הימים הגיעה אמו של הבחור, האלמנה, לישיבה, כדי להתעניין אודות מצבו של בנה. היא פנתה לרעבעצין ובקשה ממנה לשאול את בעלה, ראש הישיבה, ולהודיע לה את תשובתו. כעבור מספר דקות שבה הרעבעצין והודיעה לאלמנה כי ראש הישיבה משבח מאוד את בנה, עד כדי כך שהוא מעוניין בו לחתן! האלמנה לא הייתה מעוניינת שבנה יתחתן, וסירבה בכל תוקף להצעת השידוך.

כשיצאה מוולוז'ין נשבר גלגל העגלה בה נסעה, ובעל העגלה נאלץ לעמול קשה כדי לתקנו. לאחר נסיעה קצרה נוספת, נשבר החלק המחבר בין הסוס לבין העגלה ושוב נאלץ בעל העגלה לעמול זמן רב כדי לתקנו. כעבור נסיעה קצרה נוספת - הסוס מת! האשה תפסה מה קורה כאן, היא בקשה מהעגלון לקנות סוס חדש ולשוב לוולוז'ין. נכנסה לחדרו של רבי חיים דפקה על השלחן ואמרה: "רבי'ה! האם זו חכמה ללכת בכח"?

רבי חיים לא הבין על מה היא מדברת, והיא ספרה לו על כל הקורות אותם בדרך, "וכל זאת" אמרה האלמנה, "בגלל הקפיידא של הרבי'ה על כך שסרבתי להצעת השידוך שהציע לי". נענה רבי חיים ואמר לה: "חס ושלום! אין לי כל קפיידא עליך! אם את לא רוצה את השידוך - גם אני איני רוצה בו! סעי לביתך, געזונטער הייט, לחיים ולשלום, ויהי רצון שלא תארע לך שום תקלה בדרך". האשה השתכנעה שאין לו כל קפיידא עליה ויצאה לדרכה, הביתה. כעבור תקופה לא ארוכה, אומר ר' חיים לרעבעצין: "סעי לאותה אלמנה, ותאמרי לה כי אנו מעוניינים מאד בשידוך הזה. ואם היא תסכים - את יכולה 'לגמור' את השידוך גם בלעדי".